

D eň dovtedy prebiehal celkom dobre. Čakal na Paula hore na okraji lesa. Tam, kde bola lavička s výhľadom. A kde už raz mal zlý zážitok s jedným chlapcom a dievčaťom. Dali mu kúsok croissantu a vzápätí mu odstrihli chumáč srsti. Hnusné!

No medzitým sa s nimi už viackrát stretol a vychádzali dobre. Stále sa však pred nimi mal na pozore.

Ani Paul im veľmi neveril, to bolo na prvý pohľad jasné. Zakaždým, keď chlapca s dievčaťom stretli, mu totiž pošepol: „To sú zase oni, Dusty. Tvár sa, že ich radi vidíme.“

A potom chlapcovi a dievčaťu zvyčajne povedal niečo ako: „Čaute, ľudia, ako? Škoda, že nemám čas pokecať si. S Dustym musíme vybaviť ešte niečo dôležité. Čoskoro sa uvidíme! Držte sa a nerobte hlúposti!“

Nič z toho by Paul inokedy nepovedal. Najmä nerozumel, čoho sa tí dvaja majú držať. Ale oni na to vždy povedali len: „V poho, kámo. Maj sa.“

Napriek tomu bol rád, keď tých dvoch nevidel. Ani nikoho iného. Lebo bolo príjemné ležať v tráve pri lavičke a len tak čakať na Paula. Občas okolo neho prehopsal králik, ktorý ufujazdil ako.

blesk, keď ho zbadal. Alebo sa vrabce vadili o niekoľko omrvíniek ležiacich pri lavičke. Vrabce boli poriadne drzé. Raz sa k nemu jeden priblížil natoľko, že veľmi dobre videl dokonca jeho drobný zobáčik a malé oči. No na vrabce zvyčajne nemal chuť. Koniec koncov, nebola to mačka ako ten kocúr od susedy, ktorý naňho prskal vždy, keď ho videl. Nadutý mudrlant!

Nastražil uši. Ak sa nemýlil, práve počul školský zvonček. Takže o chvíľu by mal prísť Paul. Jeho otec sa vždy čudoval, odkiaľ to vie, keď zvonilo tak ďaleko. Aj predtým, keď škriabal na dvere, aby ho Peter pustil von, ten pozrel na hodinky a povedal: „Nerozumiem. Ale máš pravdu, musíš ísť, je čas.“

Hovorieval to každý deň. Asi nerozumel, odkiaľ psík vie, kedy musí ísť, aby prišiel včas. Vedel, tak to skrátka bolo.

Nadvihol ňufák. Vietor k nemu zavial pach, ktorý okamžite spoznal. Paul už určite ide hore kopcom. Bol si istý: Je s ním Leon!

Leon bol vlastne celkom milý, ale trochu nudný, lebo stále iba rozprával. A nevedel poriadne hádzať lietajúci tanier. Keď ho hodil, vždy preletel cez plot alebo múr, kam sa nedalo ísť. Prípadne skončil v černíči plnom trťňov.

Aspoň mu nosil praclíky. Tie boli super, lebo mu nielen chutili, ale aj chrumkali medzi zubami.

Už dokonca počul aj Paulov a Leonov hlas. Ten znova rozprával, akoby vypil priveľa minerálnej vody. Paul to vždy hovoril,